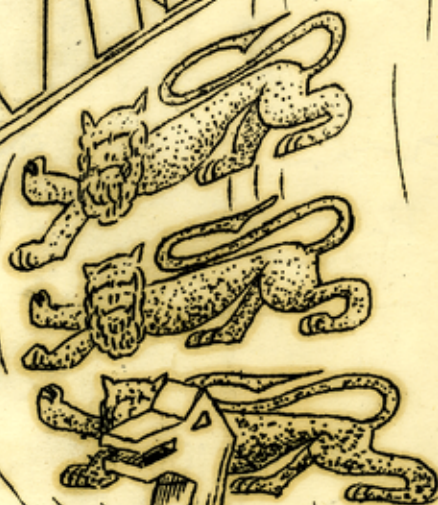

V-E-Aj-I
1.12.00 1955

WORLDWIDE

No 1

LISTI GLIOPILASKOND SYDNEYS

SAATIKS —

Iga haritlase moraalseks kohuseks on olla juhiks ümb-
ruskonnas kus ta tegutseb. See ülesanne pole sugugi ker-
ge, ta nõuab vilumust. Haritlane peab julgema ja oskama
onnast väljendada igas olukorras, olgu probleem nii ül-
las või ebameeldiv kui tahes. Vilumuse saamiseks sel alal
on üheks (ja kindlasti mitte kõige vähemaks) võimaluseks
tegevus organiseeritud Üliõpilaskonnas. Eesti Üliõpilas-
kond Sydney's tahab tulevikus erilist rõhku panna sellele
et tema igal liikmel oleks üheväärne õigus ja võimalus
enese avaldamiseks sõnas ja kirjas. Mõtted, mis avaldatud
meie keskel, ei ulatu esialgu kaugemale (mis on mõnikord
õnneks), kuid siin, enamasti oma kaasvõitlejate ees, saab
sõna selgemaks ja sulg täpsemaks - sellega andes kogemu-
si tuleviku avaliku eneseväljenduse puhuks.

Sellega peaks olema selge VIKERLASED ülesanne. Siin
veergudel saavad sõna nii meie omad kaasvõitlejad kui ka
mõned nimokamad eesti teaduse- ja avaliku elu tegelased.
Tulevikus loodame, et vähemalt mõned siin esitatud artik-
leist (mis ruumipundusel paratamatult ei suuda tõusta
teadusliku täpsuseni, rääkimata dokumentatsioonist) on
küllalt algupäraseid ning provotseerivad olavat sõnavõttu
kas VIKERLASED veergudel või meie diskussiooniõhtutel.

Hende mõtetega saadame teile oma häälekandja esimese
numbri lootuses, et ta kujuneks üheks välis-eesti üliopi-
laskonna sõbraks, mis aitaks kasvatada meie isiksusi ja
sellega kaudselt annaks oma panuse nii maailma kui ka
meie oma rahva kultuuri mitmekesistamiseks.

EESTI ÜLIÕPILASKOND SYDNEY'S.

Juhatus.

Arulejutt

Naerulsui ma jooksen vastu tuule,
juuksed sassis ja palged täis puna.
Ohkeid, ei neil ei lase ma suule,
aga kaeboid: mis kadunud tuna!

Noor, noor, nii lõpmatult noor olen veel!
Pole saanud araks, tulvil julgust.
Ükskõik, mis ette ei tuleks ka teel,
miski seisma ei pane mind hulgust!

Miks teie, aastatelt noored raugad,
oma küürus selgi sirgeks ei saa?
Miks teil enneaegselt kortsus laubad,
kõrvad kurdid, silmad koos rähmaga?

Tulge minuga hommikul vara
enne päikest ja vaadake taevast.
Mäete vast siis kuidas süvoneb sära -
taeva lubadus punasta teid vaevast.

Vast ärkate unest nagu loodus
peale pikka ning kottipinedat ööd.
Täis jõudu, lihtsalt leiaste moodus
kuis läbi viia algamata tööd.

Jookske minuga vastu tuult, tulge,
pole aega raisata, meil on rutt!
Kodu ootab vaid seda, kes julgob
laginal naerda kui kurgus on nutt!

T. Jalak.

"Mis suul saab kui ülikooli lõpetad?"
"Lähem vanadus Pensionile!"

ELU KULONE MAIKUU.

Selle kaastöö tekst on peetud kõnena prof. H. Haljaspoolu poolt Eesti Akadeemilise Koondise Sydneys maitskul a.1953 ja meile kasutada antud. Ajalooliselt ja põhimõtteliselt seisukohalt pole tekst oma ajakohasusest midagi kaotanud mõeldud kahe aasta jooksul. Toimetus.

Kunas nimelt asus Üliõpilaskond Põhja-Euroopale omases aastasegade vahelduses ja vastavalt kalendriaasta kuudeks jagunemisele pühitsema maipäeva akadeemilise nooruse pühana, on minule toadnata ja pole minul ka mahti olnud seda seika tänaseks selgitada kirjanduslikke allikaid uurides.

Aluseks võttes Vana Testamendi lauliku kuningas Taaveti sõna, et meie elupäevi on seitssekümme, ja kui keegi on tugev, üheksäkümme aastat, võime meie kergesti väita, et meie eluiga, painutatuna 12-st kuust koosneva kalendriaasta Prokruste-ss süngi, soveldeb akadeemilise hariduse aastad kaunis täpselt meie kalendri maikuule, kuna need akadeemilised õpinguaastad teadupärase nimelt Põhjale oludes ja vastavalt seal nõutavale eelakadeemilisele haridustasemele langevad inimliku ajavahemiku, mis ulatub 20-dast eluaastast ligikaudu 30-da eluaastani.

Selles seoses on sobiv meenutada toda vana rooma filosoofi, kes pidas kaheksandaastase nooruki võrdkujuks odavat anabulindu ja kolmekümneaastase võrdkujuks uljast lõvi, kuna neist piitlikest võrdlustest järeldudes ongi kevadet südames kande ja kevadest rõõmav maikuu selleks ajaks ja selle ajajärgu sümboliks, kus noorusedevusest koorub välja teadlik ja tugevatahteline isiksus, küpsena seisma oma generatsiooni ühiskondlike funktsioonide rakkess või siis koguni võimelisena rikastama oma isikupärase panusega üle aegade aja püsivaid natsioonivarasid.

See sisemine kasv, see tõus füüsiliste ja akadeemilise noor-
soo puhul eriti väimsete võimete alal ongi, mis iseloomustab elu kuldset maikuu, toda kuldset järku, mida noorus elab täiel sõõmul, igal ajal, kõigis üheskõik ka kui vastakates tingimustes. Ka täna siin ja kõikjal meie hulgas viibivad eesti kannatava pagulaskonna uljad aktiivsed üliõpilased. Meid nimelt meie tervitame üksmeelselt erilise hea meelega ja õigustatud uhkusega nende üle.

Aga see on ka see elu kuldne maikuu, millele vanad akadeemilised kodanikud tagasi vaatavad sõgavas hardumuses, nii nagu see on sõnastatud meilegi hulgas üldtuntus saksa üliõpilaslaulus: "Wie kehrt Du wieder, goldene Zeit, so frei, so ungebunden." Austuses ja lugupidamises tervitame meie oma kalleid hõbepäiseid, kes on meie keskel, ja noidki, keda toame viibivat meie lähedal Austraalias ja ka mujal, üle terve vaba ja orjastatud maailma.

Eesti akadeemilist elu üldiselt iseloomustab ta suhteline noorus. Kuigi kaugeist minevikumälest, üle seitsme sajandi tagasi, vaatab meile vastu osimese eesti haritlase Nikolause kahvatu nägu, kes saanud hariduse Trondhjemi kõrgemas kloostrikoolis tänapäeva Norra piirides, siis oma hariduskäiku jatkanud vist

ka Pariisis, Tõuseb Taani ajal prantslase Fulco Tallinna piiskopiks olles sealsamas abipiiskopiks, on see ometi vaid ajalooline erandnäht, nagu seda on ka teised eluloolised linnulennud meie vana ajaloo taustal, kus hariduse saavutamine tähendas vaid rahvuslikku võõrdumist, irdumist ja sellest järgnevat kadumist inimesoo ookeani.

Alles möödunud sajandi esimestel aastakümnetel tõuseb Tartu saksakeelsena elluäratunud ülikoolist eestimeelseid mehi: Paehlmann, Kreutzwald, Peterson, kelle nimede juurde meid tagasi kannab kõik see, mida meie praegu tavatseme kutsuda eesti akadeemiliseks traditsiooniks. Nende rahvuslik vaim ja sellest järeldunud viljakas elutöö ongi, mis kasvab ja juurdub hiljem, väga visalt küll, kuid ildagi rohkenevalt pealetulevais haritlasis, tehes nad, väga tihti juba üliõpilaspõlves, rahvusliku tulatungia kandjaiks. Organiseeritud üliõpilaselu Tartus ärkab ligi 85 aastat tagasi Eesti Üliõpilaste Seltsi asutamisega, millise organisatsiooni ajalooliselt keskset tähendust illustreerib vist küll kõige paremini fakt, et tema lipp - sinimust-valge - aegade jooksaal kasvab kõiki meie rahvuslikke püüdlusi sümboliseerivaks, muutudes aja kulgedes täie õigusega eesti rahvuslipuks ja hiljem koguni veel Eesti riigilipuks. Nii kesksest kui ei kuskil mujal oli eesti üliõpilaskonna tollei generatsioonil oma olu kuldsel maikuul võimalus ja tahe määrata eesti rahva teed, ja see on püsinud nii kõigi põlvkondade puhul kogu meie ajaloo väga vahelduvate sündmuste käigus. Kui venestuspoliitika algusega möödunud sajandi lõpp-aastakümneil satub kodumaa lisaks kauapüsinud saksastumiseohule vastamisi ka veel venestumiseohuga, kui koos elu mitmekesisustamisega, raudteevõrgu väljaarendamisega ja maa järkjärgulise industrialiseerimisega, ja ka elanikkonna keskmise jõukuse tõusuga, tekib uusi organisatsioone, mitte ainult Tartus, vaid ka mujal: Peterburgis, Riias, Moskvas. Kõikjal, eriti aga väljaspool Eestit, on need organisatsioonid, olgu nad seltsi- või isegi korporatsioonilaadilised, eesti akadeemilise haritlaskonna vanima traditsiooni kandjaiks: hoida ärkvel eesti meel.

Kui võrrelda Vene aja lõpu arvulisi andmeid eesti akadeemilise haritlaskonna arvudega iseseisvuspäevilt, kus teadupärast oli aegu, kus üliõpilaste arv ainduüksi Tartu ülikoolis tõusis 7000 -ni, siis on esimesed andmed vist küll rohkem kui tagasihoidlikud. Meie peame tänuilikuks olema magister Villem Ernitsale raamatu eest, mille ta avaldas 1914. aastal eesti akadeemiliste isikute nimestikuna. Kui minu mälu mind ei peta, siis oli seal nimesid kokku ainult üle kaheksaja, kusjuures figureerisid kõik: Eesti ajaloo algajadest kuni 1914. aasta rebasteni. Ja kui meie praegu kõik hoiame näppude vahel oma intiimorganisatsiooni ainult maapaos viibivate liikmete nimestikke, mis sisaldavad - igati üksikult - oma 200 ja üle selle liiget, siis võiks pettumuse valmistada too a. 1915 Moskvas trükitud väike nimestik, mille välja andis vastloodud Eesti Korporatsioonide Liit (pärastine Liit) esimese presideeriva korporatsiooni (Vironia) hooldamisel. Mina kahtlen, kas seal oli kokku, kõige viie tookordse korporatsiooni kohta: 150 liiget, vilistlast, tegev- ja

lihtliiget. Aga see polnud arv, mis luges, vaid vaim, mis elas kõigis meie organisatsioonides. Briti neis, mis töötasid väljaspool kodumaad, võõrkeelses ja võõrmeelses ümbruses, lisaks faktile, et kõikjal - ka kodumaal pinnal - õpiti võõrkeelses ühiskonnas.

Meie kultuurilugu on meile tänini võlgu teose nimelt selle osa kohta, mida etendasid Eesti arengus nimelt võõrsil teotsevad eesti üliõpilasorganisatsioonid eesti rahva vere ja vaimu hoidjana, meeste ettevalmistajana rahvatööks. See oli südamakutse, mida normaalses, s.o. eriti vanade ja suurte riikide oludes keegi ei sõandaks nõuda noorukilt, kes alles elab loomulikku täiendamist oma edeva paabulinnu ja ulja lõvi aastate vahel, aga enneaegselt sai hakkama eesti noorus oma elu kuld- ja hõbedal, vanemate ja targemate poolt sundimata, täiesti iseseisvalt. Meie hulgas viibivaist organisatsioonest on sedalaadi teinud eriti suured Põhjalal kui Peterburgi Eesti Üliõpilaste Seltsi järglasel, Vironial kui Riia ja I maailmasõja - aegsel Moskva organisatsioonil, Liivikal kui Riias ja Moskvast teotsevad Riia Eesti Üliõpilaste Seltsi järglasel ja Peterburgi Rotallal. Vääraks ehk mainimist ka soomlaste ja eestlaste ühine korporatsioon Esto-Fennia, mis teotses enne I maailmasõda koostöös Berliinis. Iseseisvusaajal on aidanud välismaal õppivaid eesti üliõpilasi koondada ja hoida Rotalla Varssavis ja Berliinis loodud koondistega ja eriline Välis - Eesti korporatsioon Väinla koondistega Prahas, Danzigis ja (vist ka) Berliinis. Ei tohi ka mainimata jätta eesti korporatsiooni Estia koondavat tegevust iseseisvas Lätis.

See on taust, ajalooline pind, millest võrsub meie õigustus ja kohustus jätkata eesti organiseeritud üliõpilaskonna tegevust koondistena üle maailma, võideldes ühiselt oma rahva ja pealekasvava noorsoo jaoks. See on tõesti kaunis pind, kus vanaisad ja isad võivad ulatada käed uuele noorsoo, selleks, et see vana pärandit rikastades võiks selle üle anda lastele ja lastelastele säilitamiseks ja kohandamiseks oludes, kuhu iganes mõtleb meid kanda meie rahvuslik tee.

Kõigest sellest enesestmõistetavast rääkides kerkib vaimusilma ette terve loegion neid, kes kunagi kord kuulusid meie hulka, kes olid aktiivsed, löid või aitasid luua traditsioone, millest meie elame vaimult veel tänapäevalgi, kuid kes praegu enam ei viibi meie hulgas. Nad on surnud ajalist surma, neid on langenud mitme sõja lahingutes, neid on hukkunud kõigis sõjakolledustes, neid on aga ka massiliselt mõrvatud, küüditatud ebanormaalsetes tingimustes, piinatud ja vintsutatud onneaegse surmani. Nagu on jatkunud meid kogu maailma jaoks märgitada, nii on jatkunud meie surnuid kõigile surmaliiikidele ja n.n. tsiviiliseeritud maailma kõigi jübeduste jaoks. Vähe on, mis neist on säilinud haaratavana, aga see vähe, mis siiski on säilinud ja toidab meid, leiab väljenduse Max von Schenkenbergi sobivates, kuigi saksa keelses sõnades: "Was vergangen, kehrt nicht wieder;

aber ging es leuchtend nieder, leuchtet's lange noch zurück." Vabas tõlkes: "Mis möödunud, ei see enam kordu; oli aga loojang särarikas, kumab järelhelk veel kaua." Kõigi lahkunute mälestust austame meie leinaseisakuga.----- (Täna) Selle ilusa kombe täitmisega oleme meie kinnitanud, et meie surnud on ikka alles elus, elades oma igavest elu meie südameis ja meeltes. Veel ikka hühavad nad ja manitsevad meid, et seisaksime oma rahvuse valvel ja vallutaksime maa. Kui aga peaks juhtuma, et meie unustame selle püha missiooni, kui meie võõrduksime, siis jah siis alles sureks arvutul hulgal mehi ja naisi, kaasa arvatud ka kõik meie surnud.

Ikka kui meie lahti lööme eesti ajaloorasmatu üksikasjus alles kirjutanata leheküljed, s.o. kui meie tagasi mõtleme möödunud aegadele, mille tunnustajateks oleme olnud meie, haarab meid hardumus kõigi nende säras loojaläinute suhtes, kes aga siiski veel viibivad meie keskel elusatena, seni kui järelhelk neist - meid ikka alles kuldab ja õnnistab. Et meie surnutel oleks elu, et nende kuldaval ja õnnistaval järelhelgil oleks püsi ja arengut, selle eest kindlasti hoolitseb see meie noorus, kes praegusel hetkel just olab oma elu kuldset maikuud. Kol silmad on näha, see loob seda meie nooruse näost ja südamest.

Olge tervitatud kõik! Noored ja vanad! Raskuste kiuste olgem lootusrikkad ja rõõmsadki üheskoos oma püha pühitsedes. Ka need, kelle jaoks pole enam kuigi kaugel elu tuhkjas detsember.

Herbert Haljaspõld.

- Siis on õige aeg
koju minna kui Sa
seal juba nelja kuu-
nalt nädal, koha
asemel! "

Dr. Ilmar Tammelo kõne peetud Eesti Korporatsioonide Liidu
koosviimisel Sydney 16. aprillil 1955.a.

Pühitsedes täna Eesti Korporatsioonide Liidu aastapäeva kaugel kodupinnast ja eraldatuna isamaast, mõtleme loomulikult oma kodu Eesti, millele meie organisatsioonid olid end pühendanud. Korporatsioonide põhiülesandeks oli kasvata akadeemilisi noori Eesti väärikateks ja võimekateks meesteks töötama meie maa ja rahva hüvanguks aladel, kus akadeemiline haridus oli vajalik. See ülesanne kuulub meile ka põgenikupõlves, kui soovime olla rohkem kui mineviku vari, kui soovime kujutada endist muud kui tagasivaatavat sentimentaliteedi läbi kollektiivsete keskealiste ja vanade meeste koondisi.

Tahan rõhutada, et meie põgenikusaatus ja põgenikupõli pole toonud ni' olulisi muudatusi korporatsioonide ideoloogilistesse alustesse, et meie organisatsioonid oleksid kaotanud oma elusõtte. See haarav tervik, millele oleme olnud pühendatud oma ihu ja hingega, on Eesti rahvus. Poliitilised sündmused, mis purustasid meie iseseisva riigi, pole hävitanud meie rahvust kui substanssi. Ta eksistents jätkub kodumaa ja võõrsil, nagu jätkub Eesti pinna olemasolu. Muudatus on toimunud vaid selles, et legitiimne poliitiline autoriteet on vägivalda läbi oraldatud Eesti kehast, mis on toonud kaasa meie riigi surma. See autoriteet juriidilise ja poliitilise faktina püsib olavana tema elu võimaldavas atmosfääris võõrsil, ja ta ootab võimalust, et ühineda Eesti maa ja Eesti rahva enamikuga kui kohaga, et vaba iseseisev Eesti võiks taas osile kerkida uuestsünnis.

Mii meie kui korporantide suureks ülesandeks siin võõrsil on hoida alles ja tugevana eesti hing ja eesti vaim legitiimse poliitilise autoriteedi näol ja rahvuskultuuri näol. Et säilitada selle autoriteedi võimalust, meil tuleb mängida õiget mängu, mis seisneb eesti õiguse normidest kinnipidamises ja onanuse tahtele allumises õiguse piires. Meil pole praegu Eesti avaliku võimu asutisi, mis poliitilise jõu aktidega suruksid maha Eesti õiguse ja huvide vastase käitumise. Meid asutisi peab meil põgenikupõlves asendama meie igaühe valgustatud arusaam, pikameelsus ja kannatlikkus, mis võimaldab teisitimõtlejaid veenda või nende vaadete abil ise jõuda veendumustele ja mis on eelduseks et tahta ja suuta saavutada teisitimõtlejatega kompromisse. Siin võõrsil end oma rahvuselo ja oma riigiideole andununa vajame erilisel suurel määral onnosalgavust, isiklikost ambitsioonidest loobumist ja prestiizhilküsimustest hoidumist. Ainult sel moel suudame kõrvaldada ja heaks teha kahju, mis on tekkinud meil näiteks kahe eksilvalitsuse häbiväärse rajamise läbi. Kui selline poliitiline olukord jääb pusima, pole meil anda vaba iseseisva Eesti uuestsünniks muud kui lõhestunud hinge, mis vist küll pole väärt, et üldse inkarneeruda.

Puhtpoliitiliste ülesannete kõrval siin paguluses on meil kultuurilised ülesanded, millede täitmine hoiab elusana ja kujundab tugevana vaimu, mille tahame viia Eestisse, kus see võib kanda uusi suuremaid ja kaunimaid õisi kui enne. Sel-
loks tuleb meil tootada kõige oma vaimse ja materiaalse võime ja võimalustega meie pagulaskultuurielu, mille sa-
vutustele võime juba praegu uhked olla.

Pagulaselu asetab korporantidole ka erilisi ülesandeid, mis puutuvad meie organisatsioonide kui meie kultuurielu ori-
avalduvorme ja meid igaüht individuaalselt. Vajame pagulas-
põlvski, ja vahet rohkem kui kunagi varem, intsiimorganisat-
sioone akadeemiliste noorte rahvuslikuks kasvatamiseks. Et
see saaks tooks, peame ühinema. Killustatuna mitmeiks erior-
ganisatsiooniks Eestist kaasa toodud mustri järgi pole me pal-
ju väärt. Vajame siin üht pererikast eluvõimsat ja elurõõmsat
kõiki seniseid korporatsioone haaravat ja neist üleulatavat
akadeemilist organisatsiooni, mis oleks eestkätt noorte orga-
nisatsioon ja organisatsioon noortele. Meida sentimentaalselt
kinni vana küljes on luksus, mida me ei saa endile lubada. See
täheleb killustust, nõrkust, kadu.

Kohustus, mis meil rahvuslastena on igal ise endi suhtes
on hoiduda stagnatsioonist, mandumisest. Meil lasub personaal-
ne kohustus arendada ja küpsendada. Tuleviku Eesti, mille uuest-
sundi loodame kõik kaasa elada, ei vaja hädapärast neid Ees-
ti mehi, kes me olime, kui kodumalt lahkusime. Ta vajab tun-
givalt eluvõitlustes ja kogemustes küpsenud, karastunud ja
kasvanud mehi, kes on õppinud laias maailmas, kuhu oleme pais-
atud. On naivne soovida ja loota Eesti taastamist täpselt
nagu see oli 15 aastat tagasi. Aeg ja elu on edenenud ja are-
nenud. Meil seisab ees ülesanne üles ehitada moodne riik vas-
tav moodiga aja kõlbidale nõuetele. Selloks vajame eriteadlasi,
vajame küpselt mõtlevaid ja küpselt toimivaid mehi. Me ei to-
hi hetkekski unustada elutegelikkuse raudset seadust, mis on
muutus, evolutsioon. Vana, mis on kadunud, vaevalt kunagi vää-
rib taastamist ja uuetsundi. Mis väärib seda on igavesed
printsiibid kohastunud vanas, mis uuetsunnis leiavad uue vor-
mi, uued võimalused, et viia elu edasi täiuslikkuse suunas.

Võime öelda, et meie korporantide eksistents paguluses po-
le tähine, kui me seda ise ei tee tühisaks, õnsaks, mõtte-
tuks. Meie eksistents on vastu asetatud loovatole mõttekaile
ülesannetole, mida peame kõik jõudumööda täitma, et viia Ees-
ti uuetsundile, et elada kaasa seda uuetsundi ja et voida;
trauduses nagu enne, pühendada end oma maale, rahvale, riigile.

Dr. iur. Ilmar Tammelo
Korp! Rotalia vilistlane.

APAATIA Või OSKAMATUS?

Võibolla on need küsimused karmid, võibolla on see võrdlus ebasobiv, aga sellegi poolt tulid need sõnad tahtmatult meelde möödunud kuni ksvi Kuru pool korraldatud koosviibimisel. Tean, tean, et need kohitab suurem osa kohalolijaid õigu ja mõtleb, et ei tea, millest küll jutt on: oluline oli ju lõbus, süda oli küllalt ning nalja oli laialt - isegi osavõtjaid oli rohkem kui kunagi enne. See on kindel tõsi, ma ei vaidle sellele vastu. Peale esimehe ksvi Johansonil julgustavat ning stimuleerivat sõnavõttu järgnes õhtu soltskondlik osa; alul lauldes, hiljem mängides mängu, mida igatks krampilikult eelkooliaegsetest sündmustest meelde püüdis tuletada. Ja tulemus? Lõbus oli muidugi, aga sellegi poolt ei suutnud tagasi tõugata küsimust, et kas see kava, mis lasteaja pidudest kuni eakade-skautide sõprusõhtuteni sobis, tõesti küllalt vääriline me üliõpilaskonna jaoks oli!

Ärge nüüd, kallid kaasvõitlejad, tulge mulle ütleva, et see oli ju soltskondlik koosviibimine, mis mingi formaalse programmi järel oli pidanud käima. Soda küll, aga kas siis tõesti meio midagi huvitavamalt seltskonnas ei oska teha kui "Postimeest" ja "Silmapiigutamist" mängida? Ma ei tea palju meio eestlasest tudengielust peale selle, et see olevat pidutsemise suhtes väga tõrjuline olnud, aga et seal ka peale klaseide tõsteise ning koorustukide mängimise palju muudki tehti pole kahtlust, kuna mäletan isa kirjeldamas kunagisi õhtuid ning öid, mil sai hommikuni üleval istunud lihtsalt juteldes igasugustest probleemidest. Tema hiljem naoris nende probleemide üle ja ütles, et noored alati liialdavad, pidades mõnd pisitükkkest küsimust maailma tähtsaimaks, kuid sellegi poolt võib teha järelduse, et nad mõtlesid ja rääkisid oma mõtetest.

Ja meio? Meio istusime tumeandona peale esimehe sõnavõttu, olgu- gi et tema meile ottepaneku togi oma arvamisi avaldada. Meilo anti lõngaots kätte, tuli ainult korida - aga meio kaotasime otsa poost. Meio hakkasime rääkima ilmagi (kui australiseerunud me oleme!) ja püüdsime meeleheitlikult mõnda "ajulainet" vastu võtta, et mida nüüd peale sööki tegema hakata.

Ma kindel, et koosolijad noored peavad olema intelligentisi poolt üldpooli kosmist, muidu ei kaiks nad ülikoolis, sest rikka papa poegi meio sees ei ole. Millest siis tuleb, et koosviibijad oma võimeid ei näidanud? Kas olime tõesti siinse koolisüsteemi tõttu "tehnilisteks barbariteks" muutunud, teades küllaltki palju oma erialal, kuid üldhariduslikol teemadel vähe ja niiviisi illus- treerime väidet, et intelligentis pole mitte intellokt? Kas pole siis meil nii palju intellekti, et suudaksime rääkida filosoofiast, muusikast, kirjandusest, poliitikast - ained, millistest ühtegi ei püüdnud ning mis veel paljude teiste oluvaldustega ühe mõtleva inimese ajuparasi moodustavad? Kuna suurem osa kaasvõitlejaid käib õhtuti loangutol - on see siis tõesti nii väsitav, et õpingute eest tuleb neil üldhariduslikol teemadel apaatia või teadmatusoga tapuda? Jah, aga kui teised näalt ei teinud, kuhu jäid siis need "Arts" mõhed, kes lausa iga päev filosoofias ning psühholoogias ujuvad? Või on neil see õpetus kõik nagu vesi hane seljast maha jooksnud - olles teadmisteks, mida ainult eksamipingil tuleb mä- data ja millega praktiilist elu rikastada ei saa?

See oleks üks ravin oskamatusesse vastu. Kui mõnel kaasvõitlejal peaks veel mõni hea mõte olema, siis on see kindlasti toretulnud

Kui a-a meie haiguse niigi on apaatia, siis ei oska ma ühtegi retsepti kirjutada. See on ülitüübne haigus, seda peob terve eestlaskond ning võibolla teatud määral kogu maailmgi, kuid haiguse tavalisus ei tee seda veel korgemini ravitavaks. Ainuke asi on, et noorsugu, ja just üliõpilased on alati need kõige tuliühingolisemad olnud, mangesid aktiivset osa kõikides revolutsioonides ning üles-
tousudes, kuivõrd tähtsed need maailmaparemdused ka hiljem näisid. Tühise kõrvall tehti ka tähtsat. Muidugi võib öelda, et meie, eestlased, armastame ikka tase ja targu toimetada, et mis sest tuliühingelisusest ja pea laiali jooksmisest, sellest võib veel rohkem kahju kui kasu saada - aga teiselt poolt oeldakse ka, et eestlased on nagu villane lõng ja hapu piim, mis mõlemad vonivad.

Apaatit ei saa tegelikult ravidat. Ei saa öelda inimesele: so-
ne olu on hea, naudi muud seda. Inimeses tuleb äratada uudishimu -
me olu on hea, uudishimulik - ning siis ei tohi teda mitte pettu-
da lasta. Mit ei kui meil toiste soltskonnas igav on, siis õppime
ise huvitavaks, rikastame oma teadmisi, aga osakem ka oma pead
kasutama noid teadmisi teistele nauditavalt jagada. Kui üks meist
seda teha oskab, kalli siis teised ka järele jõuavad. Muudugi, kes
lolliks loodud, see lollaks jääb, aga on siis meie huiga sellisoid
Nende tähelepanekute põhjal jatan teie otsustada, kallid kansvoit-
lejad, kas peame oskamaist või apaatit.

stud.med.

— p[er]s[on]s like not —

"Teoorias ei ole ei aita, teadmisi tuleb rakendada tegelikus elus arvas meie statistik, kui oli lühenud "Vikorlased" häsleoleva lehe- küljeni. "Liiga optimistlik kõik. Tegelik elu teeb inimesi palju pessimistlikumaks. Eriti kui satud vastamisi külmadele statistilis- te faktidele." Ta peaks teadma, sest

1) See gundis neil paevil, kui kõik kõige kangema Jemeni kuninga poolt välja läks kaks korda, et kõik maailm Jemeni Piirides pidi üleskirjutatud saama. Siis läks ka meie statistik nomaadlikke Jeme- ni araablast kirja panema. Esimest korda mõeldud sõja ajal - tule- museks: 7 miljonit inimest; teisel korral - veidi parast sõda - tu-

lemuseks 2 miljonit. Esimese rahvaloenduse põhjuseks oli suhkruratsiooni kuppide jagamine, teisel korral taheti sisse seada sunduslikku sõjaväeteenistus-kohustust.

2) Edasi külgles meie statistiku tee Pärsiasse, kus ta UNESCO ülesandel pidi selgusele jõudma pärslaste arvu kohta. Valitsus teatas, et nende maal on 7 miljonit inimest. Meie statistik arvas, et kuskil peaks viga olema; küsis uuesti. Vastati, et viga ei ole, ikka 7. Ütles siis meie statistik, et tema vanadel onnesõjaaegsetel andmetel olevat 14 miljonit. Saepoale vastasid pärslased, et viga peab olema meie statistiku raamatutes, kuna 14 miljonit saaksid nad äärmisel juhul ainult siis, kui naised ka kaasa arvata.

3) Hainaja dzunglites möllas sõda. Kui kuskil on sõda, siis monel firmal äri õitseb. Üks õllefabrik tahtis ka head äri teha ning selleks lasistiski meie statistikul välja uurida, statistiliselt, et õlle tarvitamine sõjajaos, eriti troopilistes oludes on hädavajalik. Riigi poolt moodustati uurimiskomisjon asja selgitamiseks. Tunnistajana teatab meie statistik, et tema uurinud põhjalikult üht rügementi, kus 50 % täiskasvanud oli saanud surma, kuna kõik jõudikud olid elus. Uurimiskomisjon oli muidugi hämmastunud, ning asus asja täpsemalt selgitama. Leiti: 1) nimetatud rügement lahingtegevusest osa polnud võtnud; 2) rügemendi 300-st mehest oli 2 täiskasvanud, kollekt ühe oli langenud tiigri ohvriks.

4) Kui meie statistik viimaks Austraaliasse jõudis, olid valimised lõppenud töölisrakkonna kaotusega. Vabrikus töötamise kõrval tehti talie siis ülesandeks selgitada ametliku statistika (Commonwealth Year Book, 1953) alusel tööliisklassi suurust. Nii sirvis meie statistik andmeid ja andis järgmise repordi:

Elanikkude koguarv	8 538 734	(1968)
meest		
naist	4 221 032	(1968)
lapsed alla 19 a.	2 834 663	(1970)
rauku üle 60 a.	1 046 450	(1970)
riigiteenistujaid	366 723	(1948)
töötajaid	13 609	(1949)
vange	4 089	(1951)
pärismaalasi ja mustlasi	52 167	(umbkaudne arvestus)
	8 538 733	

Jaak:

See üks olen mina. Kuna mul aga välismaalasena puudub hääleõigus, siis on imestusväärne, et töölisrakkond üldse häält sai. Nii-sugune report poliitikutele muidugi ei meeldinud; ja kuna meie statistik varem ei andnud teada ka väga rõhusid, siis ta otsustas avalikust elust kõrvale tõmbuda, ning kirjutab nüüd oma nimegi ainult õige, õige väikese tähtedega.....

stud. rer. pol.

LÜHITEATEID.

ÕPPELAENU FOND on astunud tegevusse. Selle esialgseks ülesandeks on aidata kaasvõitlejaid üle ajutistest majanduslikkudest raskustest, mis seotud õppetegevusega. Üksikasjalisema korra väljatöötamiseks on otsustatud laenu andmise E.U.S. juhatus. Üldiselt on kavas julgustada iga liiget fondi kasutamiseks. Kuna tegemist on intressivaba laenuga, siis võib loota, et suuremate summade kasutada saamisest toetuse andmist sel teel on võimalik korraldada pidevalt - tagasimakstud summad antakse edasi uutele abivajajatele. Laenu saajate nimed avalikusele tootavaks ei tehta, kuna vastasel korral jätkaksid mitmed kaasvõitlejad oma mured enda kanda.

Kui Sul juhtub kitsikus kätte tulema ja pead pikendama õppemaksu tasumise tähtaeva, või kui vajad mõne kirjatöö jaoks raamatuid, mida pika ootamisjärjekorra tõttu raamatukogust pole võimalik õigel ajal laenata, või mõnel teisel põhjusel - siis astu ühendusse (suuliselt või kirjalikult) mõne juhatusliikmega, kes siis asja edasi kannab juhatusle - ning kui vähegi võimalik, püütakse vastu tulla. Püüdke usaldada oma kaasvõitlejaid kui parimaid sõpru, kellele pole võib pöörduda iga murega! Häbenemine sel alal pole sünnis.

TKNUUVALDUS. Üliõpilaskonna siiraim tänu hr. Kurule (sen.), kes ei pidanud paljaks oma maja kasutusele andmist lärmakale tudengkonnale mõõdukas koostööbimiseks. Samuti eriti suur tänu ksv! ksv! Pille Jassoniile ja Mariannale Karloville, kui ka Eha Troufeldile ja Malle Kaldile, ning mitte vähem Ago Kurule ja teistele, kes aitasid tõhusalt kaasa õhtu kordaminekuks toitlustamise alal nii hästi, et üliõpilaskonna kassa jäi puutumata. Kuidas nad seda tegid, keegi ei tea. Suur tänu kõikidele "VIKERLASED" kaastöölisele, kes artiklite, foto, illustratsioonidega, paljundustehnilise tööga ja muul viisil meie häälekandja ilmutamiseks kassa aitasid. Initsiaalideta illustratsioonid ja kaas on ksv! Arvo Tinnilt. Paljundusaparaadi andis Hr. Viktor Kõngats lahkesti Üliõpilaskonnale kasutamiseks.

BAITI KULTUURPOLIITIKA SUUREPÕLVE on brošüüri näol kiri, mis saabus E.U.S.-le mõõdukas nädalal Eesti Rahvusnõukogu Kultuurkomisjonilt. Kuna see sisaldab mõningaid meidki huvitavaid punkte, saadetakse ta ksv!ksv!-le tutvumiseks.

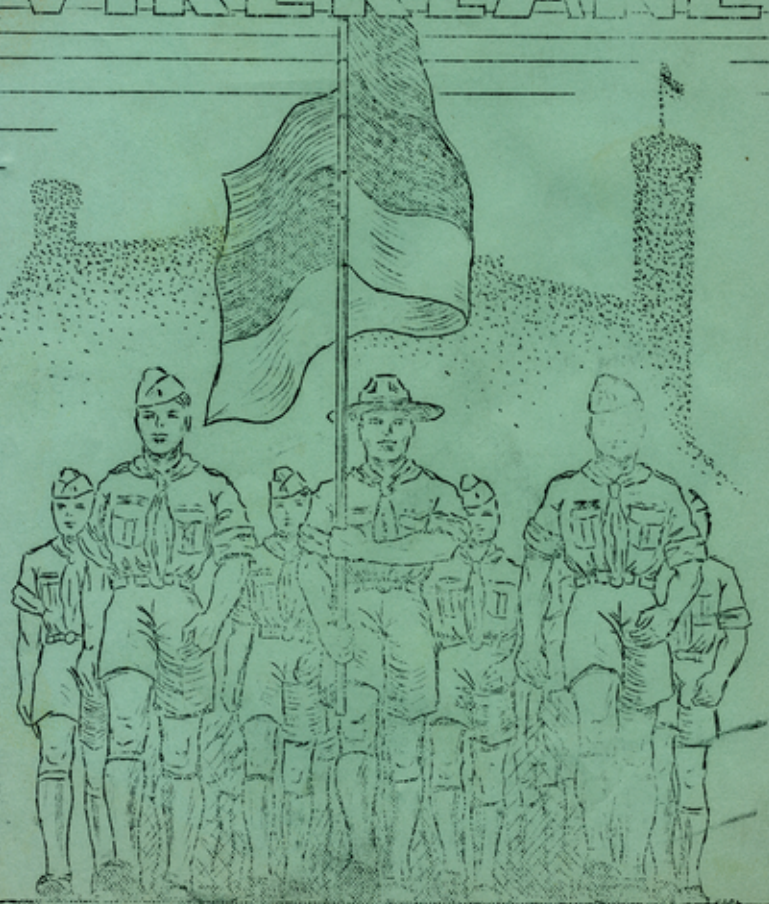
Ksv! Arvo Tinni on k.a. N.S.W. Tehnoloogia Ülikooli Üliõpilaste Esinduskogu liige. E.U.S. soovib oma ksv!-le palju edu tähtsal kohal.

IN MEMORIAM. Igasuguste üritustega seoses olevate töödega on Üliõpilaskonna juhatus küllaldaselt koormatud. Seetõttu ei ole meil aega ega margiraha kulutada oma mitteaktiivsete liikmete kaasameelitamiseks. Kui on kaasvõitlejaid, kes mõõdukas koostööbimisele eelnenud kutsule ei reageerinud ilmutise või kirjaliku äratõlemisega, ja kes siiski vähemalt mõnestki üritusest sooviksid osa võtta, siis palume neil endist märku anda tel. LU 3077. Pärast käesoleva VIKERLASED postitamist oemale jääda tehtvaid ksv!ksv! enam ei tülitata.

Jaanituli tantsu, "barbecue" ja õlloga toimub laup., 25. juunil Newportis. Palutakse selleks laulurahmatud ja võimalust mõõdukas rahvariided kassa tuua. Osavõtumaks osaliste kulude katteks 5 sh. Balti Üliõpilaste Ball toimub arvatavasti augustis.

V-E Aj.I

VIKERLANE

APRIL 1956

SAATEKS.

Väljaanne "V i k e r l a n e" ilmub rahva palge ette Eesti Skautrühm Connecticutis "VIKERLASED" 5-da aastapäeva puhul. Selle täiesandeks on anda lugejatele ja eajahuvilistele lühike ülevaade siinse skautrühma tegevusest, saavutustest ja vaimust, mis on kandnud ja kannab rühma praegu. Aga ta tahab ka tutvustada ja hinnata poisse kui aktiivseid kaastöötajaid paljudel seltskonnatöö aladel, kellele mitmekülgneid üritusi oleksid vaevalt. Teiste sõnadega: "V i k e r l a n e" tahab kuulutada rühma koondunud poiste tegevustungi, elurõõmu ja rõõmu.

Käesolev väljaanne on esimene sellesarnane rühma elus, kuid see ei taha jätta viimaseks. Poiste otsus on: Igal rühma aastapäeval--üritusel--ilmub "V i k e r l a n e" ja toob andmeid ning kokkuvõtteid vikerlaste tegevusest. Sellega koos soovivad poisid, et nende väljaanne oleks sama sooja vastu võtu meie inimeste poolt nagu on leidnud seda nende kõik üritused. Ühtlasi palutakse iga number sülitada kui kultuurajalooline materjal.

Toimetuse.

- Lk. 3 Kes Jumalat ootavad... ..Õpet. A.Abel
 " 4 Olgom valmis!Skm. I.Pleer
 " 5 Praktilised idealistidSkm. H.Michelson
 " 6 Eesti skaudipoistele... ..Ltn. E.Heinaru
 " 7 Õnne "Vikerlastele"Skm. L.Milles
 " 8 Algusest tänaseni * * *
 " 10 Rõõmu ja muret rühmagaSkj. M.Kõiva
 " 11 Kokkupuuteid vikerlastegaN-skm. E.Kilm
 " 12 Koduma kohustabII-jsk.J.Linask
 " 13 Värsse ja laagrilauleSkm. G.O.Randvee
 " 14 Paradoxe vikerlaste elust* * *
 " 15 Noored ja vanadF.Kool
 " 16 Vikerlaste lipp* * *
 " 17 Kes moodustavad rühma?.....* * *
 " 20 Mehed meeste ridadesG.O.R.
 " 21 NoorsookongressilSkaut.
 " 22 Laagriküsimused* * *

Kaas: Endel Kool; joonised: Indrik Linask

Toimetus: Skm.G.O.Randvee, Indrik Linask, Rein Linask
 ja Mati Kõiva.

Väljaandja: Eesti Skautrühm Connecticutis "Vikerlased".

Copyright "Vikerlased" 1956

KES JUMALAT OOTAVAD....

Jesaja 40,30.31

See on loomulik nähe, et vanad väsivad. Sest nende püevat88 on tehtud ja vaevalline võitlus võideldud. Pole seepärast midagi imestada, kui üks või teine meie vanema põlve tublidest teosangaritest tumbub tagasi seltskondliku tegevuse väljalt, kuna pikal teekäimisel tuultest vintsutatud süda ei suuda enam kiiresti tättava moodsa elurütmiga kaasa tuksuda. Ja see, mis nähtud ja üle elatud, on olnud paljudel juhtudel tšis tormi, rasket kannatust, pettumust ja valu. Kui näeb siin ja seal mõndki saatuskaslast, kelle juustesse elu hallid aastad puisunud hõbedasi lõngu.

Kuid samas märkab tähelepanelik pilk veel midagi hoopis iseäralikku. Ta näeb, et mitte ükski vanad ei tudine, vaid ka noorte juures esineb mõnelgi juhul väsimuse tundemärke. On hetki, kus ükskõiksus, loodus, lootuseta olek ja hoolimatus võtavad mand meie elus. Ja üks ka noorpõlv, kes karmist sõjaajast läbi käinud, kes oma rõhuvas enamusel olid veel lapsed, kui linnad põlesid, külad muutusid tuhahunnikuteks ja surm käis ümber ringi, ehk ka see põlv, meie tulevik, ole näinud ning elanud üle samu kannatusi, samu pettumusi, mis nende vanematele saanud osaks. Seepärast mõistamegi paremini, mida tähendavad sõnad, et "poisid väsivad ja tüdinevad ära, ja noored mehed komistavad vististi..." Rasked põgenemisaastad ja suured sõjad on ka noorte südamest viinud ära midagi ilusat, mida keegi ei saa enam kunagi anda tagasi.

Aga siiski. Noorus ei tohi ega või alla vanduda raskustele. Ta peab end sirgu ajama ja pöörama oma pilgud püikesesse. Vanad tuntud laulud: "Noorus on ilus aeg", "Noor olla on kevadet rinna sees kanda", ei ole mitte ainult ornatundeline ilutsemine helide imevõluks vaid need on elu tõelisus, on kutse ja kohustus homseks, uueks tõusuks, uueks võitluseks ja võiduks. Nõnda nagu kevad, on nooruski selleks ajaks, kus külvatakse head seemet südamepõllule ja seatakse üles tähtsod, mille poole püüda kõigest hingest, et kord paistaks meile see mäetipp, kus kõik on valge ja püikeseküllas särab kaugel taevareni...

Selleks, et noorus ei väsiks ega tüdineks, annab Jumala Sõna just noortele, ja iseäranis teile, mu noored sõbrad, teile pidupühake, teie skautrühma "Vikerlased" viiendaks aastapäevaks ja lipu pühitsemise pühaku talituse puhul ühe võtme, võetud prohvet Jesaja raamatust: "Küll poisid väsivad ja tüdinevad ära, ja noored mehed komistavad vististi; Aga kes Jehoovat ootavad, need saavad uut rammu ja lähevad tiibadega üles kui kotkad: nemad jooksevad ja ei tüdine mitte ära, nemad käivad, ja ei väsi mitte ära."

See on elu teejuht. Ta näitab õiget rada, mis viib sihile.... Sedasama teed näitas oma sõpradele Jeosus Kristus. Ta läheb nende ees, kes kipuvad väsimas; ta juhib ka teil noored pilgud vaatama Jumala poole, et te saaksite tema kättest uut rammu, kui igatsused ja lootused kipuvad väsimas.

Ja kui teie nõnda käite oma noorena teed, lähete julgelt ja kindlalt, pilk pööratud tähtede poole, siis pole teie noorus midagi muud kui kõige ilusam külvine, püikesepaisteline kevad, ja siis pole kuskil enam näha väsimuse tundemärke.

Siis tõusete ka teie, armsad noored, kõrgemale igapäevase elu hallusest, olete kui kotkad, kelle tiivad tohivad uhkelt puudutada

kaugoid kõrgusi....
Unnistagu Jumal teid, mu sõbrad, ja andku ta teile jõudu väsimatuks kotkalemmuks oma päikese poole!

Õp. A. Abel.

oooOooo

OLGEM VALMIS!

Seisame Eesti skautluse kümnnendal teetulbal paguluses. Meie seljataha jääb hulk pikki aastaid laagritubades, kasarmuhoonetes ning väljarknnumaade kiires elutempos. Nende aastate vältel on paljudest pistest mehed sirgunud ning uusi noori juurde tulnud. Paljud on muutnud oma elukohti, otsides paigakest, kuhu oma kanda kinnitada. Skautvendi on paisatud igasse ilmakaarde ja igasse tuulde, kuid kõigil neil, olgu noor või vana, on südames üks soov ja siht--anda oma parim meie Eesti isamaa eest. Sellega täidame kohustuse oma kodumaa vastu, mis on andnud meile meie keele ja kultuuri ning paljudele vanematele ka nende hariduse. See on suur ja õilis ülesanne meile koigile, milleks palume Kõigevõimavalt abi ja jõudu.

Skautid on alati valmis kasvatama Eestile juurde uusi tuliseid isamaalasi. Seda ka siin paguluses! Meie skaudirühmad teevad selleks oma parima, täites oma kohustust Jumala ja Eesti isamaa vastu. Willimantide "Vikerlased" sammuvad nende rühmade eesrinna. Oma viie aastase pideva ning eduka töö tulemusena võime kinnitada, et "Vikerlased" elab Eesti vaim ning nende ridades sammuvad tulihingelised Eesti noored, kes kord meie sini-must-valge lipu taas kodurannale viivad. Jatkugu neile raugematut jõudu kanda endis seda ideali, mida eesti esivanemad aastasadu enestes kandsid, mille eest meie vanemad ning vennad oma elu andsid ning mis on meile ülimaks sihiks--Eesti vabadus. Mii kaua kui põleb meie südames vabadustuli, ei kustu ka lootuseside, et see tund meie ligi seisab. Selleks olgem valmis!

Ilmar Ploor

skm.

Maleva juht.

Sellest on ligemale viis aastat möödunud kui Randvee kirjutas, et t88tab oma 12 poisiga juba teist kuum; "Ei tea, mis need mehed siin mõtlevad ja kahtlevad. Muuseas lõpetasin siin ka veel omakorda Ameerika skautjuhtide kursuse, mis peaks küll olema, et tunda nende olusid ja erinevusi ning neid ma tunnen. Olen läbiuurinud pea kõik nende käsiraamatuid. Mida siis veel on vaja?" --- kübib Randvee.

Kõigi kiuste arenes aga eesti skautide sealne teguvis visalt ja järjekindlalt.

Nägin Willimantana poisse mole skautluse 40. juubelilaagris, olen näinud neid ka hiljem. Tolle viimases laagris Lakewoodis, kus vii bisiin külastajana ainult mõne tunni, jalutasin laagrijuhist Kilmist saadetuna kõik laagrid läbi. Ka Kilm peaks vist mäletama, et ühes paigas jäin minutiks seistatuma ja mu piik tabas iga pisemagi õukeksija nende telgi ümbrusest ja sisust. Kõikisin Kilmilt, et kes siin asuvad. Kui kuulsin, et siin asuvad Willimantana poisid, siis süda läks kohe soojaks! Milline edu, kord ja skautlik taibukus. Ükski aruanne ei ütles mulle enam, kui see laagripaigake seal mändide all.

Usun kindlasti, et Willimanticu eesti skaudid omavad õiget praktilist idealismi ja ehk aitavad veel kord raudteeronge ehitada tulevases eestiski.

Sõbralike tervitustega Teile
Herbert Michelson.

EESTI SKAUDIPOISTELE CONN. NENDE 5-DA AASTAPÄEVA PUHUL.

Kui mõtlen skautidele, siis kerkib silmade ette Skautpataljon Vabadussõjas ja selle võitlejate sangaritoed rasketes lahingutes. Vaadeldes "Vikerlase" rühma neid skaudipoisse, kes kuuluvad * E V Ü liikmetena meie võitlejate perre, siis tekib soov neis tulovikus näha samasuguseid sangareid nagu olid nende eelkäijad Vabadussõjas. Matile, Ennule I, Ennule II, Jürile, Reinule, Üllarile, Jaanile ja Valduri. Me tahaksin sellepärast pühendada alljärgnevad read. Milles seisis siis Skautpataljoni võitlejate kuulsus Vabadussõjas? Suur orienteerumisevõime, kohanemine maastikul, seltsimehelikkus ja ausus ning suur isamaa armastus olid need tegurid, mis löid neist kangelased. Skautpataljon ei olnud rindevõitlejate üksus. Tema tegevus seisis läbitungimises vaenlase rindest ja opereerimine selle tagalas. Vahet äärmiselt kaugel andis ta vastasele raskeid lööke. Nii * löidime skaute alati sealt, kus oli olukord väga ohtlik. Aga nad tegid igal pool oma töö hästi. Tahan allpool meenutada teile kõikidele ühte tublit Skautpataljoni võitlejat, kes jõi isamaale truuks kuni surmatunnini. Olgu tema kangelaskikkus teile, poisid, eeskujuks! See mees oli major Hans Hirvelaan! Eesti Vabadussõjas algas tema sõdurina. Varsti sai temast kui * julgest ja eeskujuliku võitlejast ohvitseri asetäitja. Ta oli kaastöölase poolt armastatud ja lugupeetud, oma tegevuses ja nõudmistes * täpne ning võitlustes julge sõdur. 1920.a. kevadel lõpetas ta Eesti Sõjakooli lipnikuna. Varsti oli ta juba leitnant ja mõne aasta möödudes kapten. Oli Eesti Vabariigi lõpupäevadel Kaitse-Liidu Tallinna Malevas vanema instruktoriga ametis. Punase terrori algades siirdus ta metsa ja temast sai metsavendade pataljoni juht, kes tegutses peamiselt 1941.a. suvel heade tagajärgedega. Harjumaal Rapla ümbruses ning andis oma üksusega punastele rasked lööke. Ta oli mees, kes tahtis võidelda Eesti eest, kuni see on jälle vaba ja iseseisev. Kahjuks aga ta ei saanud oma soovi kaua edasi viia, sest rasketes võitlustes ülekaaluka vaenlasega lahges ta augustikuu algul vastase surmava kuuli läbi. Paar päeva hiljem jõdsin ka mina oma meestega Rapla ja süngitasime langenud sangari sõjaväeliste auvalduste saatel pühkama viimasele unele Rapla kiriku esisele väljakule. Teadsime ja tundisime, et olime kaotanud mehe, kes tahtis elada ja võidelda Eesti hüvanguks... Ühendagu teid, skaudipoisid, teie tänane õnnistatud lipp tugevateks ja vapratteks Eesti poegadeks, kelle südames elab Hans Hirvelaan võitlustahe ja isamaa armastus.

Enn Heinaru
VR II/3
Võitlejate Üh. Esimees.

[Handwritten signature]

Elilöödud, Pa.
Aprill 1950.

ÕNNE "VIKERLASTELE".

N.Y. Eesti Skautliikond "Viiking" 105 pealine noortevägi koos juhtkonnaga saadavad endi õnnitlused ja paremad soovid Willimanticu Eesti Skautliidule "Vikerlastele" noortele teie 5. aastapäevale.

Tänu "Vikerlastele" skautliikuse loojale, praegusele liidva vanemale skm. G.O. Randvee'le, liidva juht e.sk. M.Kõivale ja teistele energilistele juhtidele ning poistele. Teie tööd on krooninud suur edu, mida näitab selgelt teie 5 aastane viljakas tegevus.

Teie skautliikuse olemasolu on julgustanud palju teisi Eesti noori endi skautliikuste loomisel ning olete olnud moraaliseks toeks liidvate raskuste ületamisel. "Vikerlaste" skautliidule oma koostöösalt ei ole väga suur, kuid teil on tugevat ühtlustunnet ja teo-joonda, mis nähtub juba selles, et Eesti skautide liidvate Ühisühendusil USA-s olete olnud enda liidvaga alati viljakaspoistvad.

Skautliidule "Vikerlastele" ja skautliikond "Viiking" on mölennud 5 aasta jooksul võidelnud liidvate liidvate ja liidvate eest. Hoiame ka edaspidi kindlalt kokku ja sammume edasi kooskõhes.

Viige meie rahvusvärvide kõrvale ka see lipp, mis tänna teie liidvate liidvate antakse ning õnnistatakse, vaba kodumaa rannale. Kodumaa vabanemine on meie liidvate lootus millesse me ikka ja alati usume ning mille eest me olome alati valmis võitlema.

Eesti skautipoist Willimanticus! Jätkage igavesti tugevaks skautliidvate, mille südamekku ehk Eesti Riigivapp--meie vaba Kodumaa sümbol!

New Yorgis,

Jürikuul 1956

Linold Milles, skm.

N.Y. Eesti Skautliikond "Viiking"

juht.

ALGUSEST TÄNASENI.

Willimanticusse, Connecticuti osariiki, oli 1950/51.aastaks kogunenud üle 100 eestlase, nende seas oli ligi 15 skaudiealist poissi, kes juba osaliselt Saksamaal olid tegelenud skautlusega. Kui 1950.a. suvel siia asus skm.G.O.Randvee ning tutvunenud poistega, tekkis kohe mõte poisid organiseerida ja nendega tegutseda hakata. Sama aasta augustiks olid poisid nimed ja mõningad vajalikud andmed paberile pandud ning see esitati ühes eesti skaudirühma asutamise soovivaldusega Watchaug district boy scouts executivele Mr.Fred Goyain'ile. Esimesel kokkupuutumisel nimetatud skauditegelane oli väga lahke ja lubas kohe samme astuda, et Willimanticus saaks teoks seesugune skaudirühkus. Ta isegi vihjas sellele, et seesugune eesti rühm võib tühjasti tähtsada oma eesti kavaide ja juhtnõuade alusel.

Nädalad möödusid, samuti kuud, aga lubatud kutset läbirääkimisteks ei tulnud. 1951.a.jaanuaris pöörduti uuesti sama Mr.Fred Goyain'i poole järeleprähimisega, miks asi viibib ja kas on üldse lootust siin eesti rühma registreerimiseks. Selgus siiski, et vahepeal oli seadakuulust arutatud Willimanticu piirkonna USA skauditegelaste poolt ja skm.Randvee paluti oodata, kuni saab USA kodaniku esimesed paberid ning teeb läbi siinsed skautjuhtide kursused.

Need asjad kõik korraldati. Kui olid alles nn.esimesed paberid ja kursus läbi kuulatud, esitati veel kord poisid nimekirja rühma registreerimiseks. Vahepeal aga 22.apr.1951.a. (põlv enne jüripäeva) kutsuti kokku nimekirjas olevad poisid skm.Randvee poolt esimeseks koonduseks. See toimus linna Vabaõhu pargis (Recreation Park). Ilmus 11

seisvat võõrast rahvusest üksust. Nimetatud läbirääkimiste tulemuste üle esitas skm.Randvee hiljem skm.Michelson'i kaudu järelepeetmise USA Sk.Peastaabile. Sellest kõneleb kõnesolevas väljaandes ühes kirjutuses skm.Michelson isiklikult.

Skm.Randvee oli siinsete tegelaste "vastutulekust" pettunud ja ei läinud enam neid "kummardama". Nii jäigi rühm tegutsema "metsikult". Kui sellega midagi kaotatud on, siis ainult seda, et pole saanud suhelda USA skautidega ega avalikult esineda. Eesti vaim ja poiste koostöö tahe on aga tugevana säilinud.

Rühma tegevus 1952.a. muutus lähedamaks, kuna Connecticuti Eesti Selts sai omale Williamstown 771 Main St. (The rammi, mida ka skautrühm hakkas kasutama). Rühma juhi kohustused võttis sügisel skt. Avo T. Ora, kuna skm.Randvee jäi rühma vanemaks ja nõuandjaks. Rühma liikmete arv tõusis 17. Moodustati kolm salka: Ilvesed, Kõikud ja Hõõrad. Hundude juhiks valiti Mati Kõiva. Samal sügisel võeti ka osa maleva laagrist Lakewoodis 3-päevakestel.

1953. jäi rühma ja salkade koosseis endiseks. Juhi kohalt lahkus Avo Ora ja neid kohustusi täitis rühma vanem. Sügisel võttis rühm osa maleva laagrist juba 7 poisiga.

1954.a. valiti rühma juhiks Mati Kõiva ja hundude juhiks Jüri Martinson. Kovadel korraldati rühma esimene laager, kuna vahepeal jätti nii kaugale, et omandati suur telk. Laagrist osa võttis 10 poissi. Labor Day embruses võeti osa maleva laagrist "Kõikude Hõõrad" 12 poisiga ja tuldi telkide paremusvõistlusel osalema.

Sama aasta augustis Conn.eestlaste väljasõidul moodustati rühmale sõprade Selts ja valiti kolmeliikmeline ajutine juhatus (Joh. Arike, J.Laine ja Ed. Raig).

1955.a. rühma koosseis tõusis 19-le. Jaanuaris korraldati esimene maksuline piduõhtu, maikuus laager 15 osavõtjaga ja edasi teisi üritusi. Maleva laagrist "Muistne Eesti" võeti osa 9 poisiga ja tuldi laagri paremusvõistlusel jälle võitjaks.

1956.aasta jaanuaris võttis Conn.Eesti Selts rühma hooldamise endale ja täidab nüüd skautisõprade seltsi funktsioone nagu seda ette näeb Liidu põhikirja.

1956.a. jüripäevast alates otsustas rühm nime muuta "Eesti Skautrühm Connecticutis "Wikerslased". Sellega maudeti rühm üle osariigiliseks, et võimaldada eesti poistel leiomas ulatuses skautliku ja rahvusliku tegevusega.

Oma tegevuseaja kestel on rühm igal aastal jüripäeval pidanud vabas looduses jüripäeva lõkke, korraldanud Vabariigi aastapäeval koondusi ja abistanud Conn.eesti organisatsioone nende üritustel. Poistel on rühm aga olnud noorte sõprusringiks, kus nad on veetnud oma vaba aega ja plaanitsenud huvialalist tegevust ning hoidnud neid püsivalt eesti elu teenistuses. Viis ja mõnel vähem aastat rühmas on igale oma ilusa kutsumuse vajutanud hinge. Seda võiksime nimetada eesti kutsumuseks!

MURET JA RÕÕMU RÜHMAGA

Kuigi siinane skautrühm on väike, on selle juhtimisega seoses siiski muresid ja raskusi. Ent on ka rõõmu, mis jälle katavad need raskused.

Üks raskematest muredest on poiste kokkusaamisega. Kuna rühm koosneb üliõpilastest, keskkooli ja algkooli õpilastest ja kokkutulekute aeg on sõltuv nendest vabast ajast. Seda viimast on aga igalühel vähe ja siis on mul peamurdmist, kuidas igale aega "juurde teha". Nii näiteks võtavad peaaegu kõik suuremad poisid osa siinseist rahvuslikest üritustest. Mitmed on laulukoorides, rahvatantsu trupis, näiteringis ja orkestris. Koolides võtavad nad osa sportimisest ja laskmisest. Kõikidest nendest oleneb poiste vaba aeg. Ma ei taha mitte ütelda, et need peaksid ära jätma. Ei, kõik need kuuluvad asja juurde, sest elu peab olema mitmekesine.

Ka koonduste kavastamisega on tegemist. See peab olema nii koostatud, et kõik on huviga asja juures. Katsu seda nii teha? Ikka leidub mõni "ninamees", kes pole sellest või teisest huvitatud. Nüüd tulid ka veel pöörakorda ruumi mured, sest Conn. Eesti Selts pidi oma ruumid, kus meie koos käisime, ära andma. Nüüd oleme päris "lageda taeva" all! Aga ega skaut jänni ei jõi! Meil on head vastutulelikud vanemad ja nüüd käime koos poiste kodudes. Ikka kordamööda dhest perest teisel "Peakorter" asub Linaskite juures ja sama ka suurem osa varandusest. Nii läheb asi edasi!

Omajagu on ka tegemist organiseerimisega-küsimusega, kuidas poiste kassa tõmmata skautlikule tööle. Mõni võib olla ütleb, et las need siis jätta kõrvale, kui neil pole huvi. Kuid leiame, et tuleb võimalikult kõiki kateuda kassa tõmmata. Sollega teeme oma vaikese rühma tugevaks!

Kui näen edusamme omas töös, siis ununevad need mured. On hea meel vaadata, kui mõni hundipoeg on sirgunud skaudiks ja püüab siis skaudina jälle omakorda edasi. Pean ütlema, et meie "Vikerlased" rühmas on hea kambavaim. Ei ole olnud pahandusi ega hõõrumisi poiste vahel. Kui on vaja ühiselt tööd teha, siis on poisid platsis ja koostöö vaim on vahva. Võiks tuua näitena poiste heast vaimust ja tööst tahtest kahte viimast Maleva suvelaagrit, kus meie poisid järgimööda tulid laagri paremusvõistlustel esikohtadele ja töid võiduviimlid Williamanticusse. Tahan loota, et see vaim saadab meie vikerlasi ka tulevikus. Selleks meelekindlust ja tahte jõudu!

Mati Kõiva

E-sk.

rühma juht.

KOKKUPUUTEID VIKERLASTEGA.

Minule, kui suurlinna elanikule, tunduvad Willimanticu vikor-
lased mõnel moel naljakana. Sellest kõigest allpool. Esialt aga tahan
end tutvustada. Minu nimi on Erni Kilm. Elan Bronxis. Seega kuulun
suur New Yorgi elanike hulka ja olen sellele ka väga "uhke".

Teie elate seal "mankolkas". Kindlasti pole teil aimu televisio-
nist ega jähkapist, rääkimata suurlinna muudest "võludest" - nagu nä-
rimisekummit, pokkeri mängust, maiustuste automaatide lahtimuukimi-
sest jne. Oh, siin on palju nii huvitavat, kui teie vaesed vaid seda
kõike teaksite. Minul pole kahjuks aga aega, et teile kõike hakata
seletama ja seda ma ei teekski juba selles kartuses, et lähete liiga
targaks ja hakkate meiega konkureerima.

Mõeldud suvel oli minul au kohata kõiki noid "omiette nohiwe-
vaid" vikorlasi Willimanticust. Teie peameest Randveed tunnevad ju
kõik juba tema paljast pealaest ja hirmast "pealehüppamise" vaimust.
Istus aga oma teigi ees, ajas Kilmi poisiga magusat juttu mõeldud *
aegadeist, kuidas tema Kunda jõest kinnud salaaja silme püüdnud ja hil-
jem kalameestelt nahapüüde saanud. Siis ajaviiteks valmistas papitük-
kidest omale majaplaani ja kui veel aega üle jäi, hakkas vanemskauti-
dele "sõru" tegema. Tema eriliseks eraharrastuseks oli, liikuda gai-
dide läheduses, eriti siis kui jalas olid lühikesed skaudipüksid. Iga
gaia, vähemalt iga teine, ütles, et Randveel on nii imeilusad peened
jalad. Siinjuures mõeldakse tema ilusaid peeni sõõri.

Mati Kõiva kuulub teisena Willimanticu "suuruste" hulka. Tema on
rahu ise ja alati viiljas oma poiste eest. Mõeldud laagris oli kõõgis
supiliigutaja; korjas maast üles leivatükke, mida skaudid tavaliselt
"unustasid" laudade alla. Eriliseks ülesandeks oli temale valvata
sõõsel kokka, et keegi ei varastaks sõõsel ära meie ainsat naisolevust.
Kahjuks ei saa ma tema kohta midagi halba öelda!

Martinsoni Jüri, pikk nagu suitsetatud angerjas. Kui liigub, hõl-
jub nagu türi saatjajama mast, sõstra punaste põskedega ja oskab "ki-
sada" nagu veltveebel saksa sõjaväes. Laagris oli vaiga maakonna hirm.
Rahuldus end sellega, et tegi poistele rivi, ikka enne ja pärast sõõ-
ki. Öhtul korjas poistelt ära terariistad, et keegi ei saaks mõõre
purustada. Kindlasti oli põhjus teine. Oma olu alalhoidmise kartusel
nii arvan mina.

Terve see "punt", Rästikute salk, suured trügijad ja tõeõhed.
Päevad läbi ainult ohitati ja nii "kahju" kui see ka pole, vedasid
vimplid Willimanticusse. Tegelikult olid need mõeldud NewYorgi jaoks!
Mh...mh...mh...! Rästikud omavad haa kambavaimu ja võivad ühked olla
oma saavutustele.

Võrrand teie "Vikorlaste" koosseisust on Linaskid. Neid on nagu
kalu jões. Aga nad on igaüks omal kohal ning oma eriala mehed. Et see
kamp nii suur on, seepärast ongi nad nüüd rühma stanbi oma korteris-
se viinud. Neile on raske vastu hõõletada, kui teid nii vähe koandu-
sel khib.

Lõpuks tahan avaldada seniavaldamata tõsiasju. Randvee ehitaa

omale ilusa maja, vundamendiga ja keldriga, katust hoiavad tugevad sarikad ja elutoas sees kamin, kuhu saab ka tuld teha, aga ta ei tee. Teile paljudele tundub kindlasti naljakena, kuidas tema selle maja küll sai. Ütlen teile, aga palun ärge temale seda ette rääkige. Ta ehitas selle oma rahadega, sest ta on skaut: töökas, kokkuvõetlik ja visa.

Nüüd aga soovin teile tublid vikerlased palju õnne juubeli puhul ja rabelege samas vaimus edasi, siis on kõik korras ja ka tulevikus viimlid teie!

Tervitades teie sõber
Erni, Bronxist.

-xxx-

KODUMAA KOHUSTAB!

Kuigi oleme võõra rahva keskel ja kaugel kodumaast, ei tohi me unustada oma kohustusi kodumaa vastu. Kõige tähtsam kohustus, mis meile siin langeb, on säilitada eestlastena. Selleks on kolm peamist nõuet, et peame kõnelema eesti keelt. Kui ei osata enam oma elivanemate keelt, pole ka enam õiget rahvust. Eriti on see tähtis noorte juures, et nad võõras koolis ja võõras ümbruses suudaksid olla eestlased ja püüda igal võimalikul juhul kõnelda omavahel eesti keelt. Eesti keelt peame ka kõnelema kodudes.

Sellest ükski on veel vähe! Peale kõnelemise peame õppima ka veel eesti keelt lugema ja kirjutama. See on juba raskem töö ja nõuab rohkem vaeva ning püsivust. Kõige paremini saame seda õppust meie tütarlaste kaudu. Ärgu ükski poiss ega tüdruk pangu seda vaeva raskeks. Küll on mõne aasta järele hea tunne, kui mõistad lugeda eesti keelseid raamatuid, ajalehti ja ajakirju. Nendes on palju huvitavat mis kõneleb meie rahva elust ja ajaloost. Iga eesti noor peab sellist midagi teadma!

Siis on veel tähtis, et noored käiksik omavahel koos. Olgu need siis skaudirühmad, gaidisalgad või eesti seltsid. Nendel kooskõlmistel õpitakse eesti asju ja kõneldakse eesti keelt ning see hoiab meid järele nautu eestlusele lähemal. Ma eriti mõtlen siin skaudipoisse, et nad koondustest osa võtaksid ja oma seaduste järele talitaksid, sest kui poiss täidab oma kohustusi eesti skautrühma vastu, sellega ühes täidab ta ka oma kohustusi eesti kodumaa vastu.

Jüri Linask,
II-jak.

VÄRSSE JA LAAGRILAULE.

(Skmt. G.O. Randvee)

Laagrimarss 1956.

Eesti skaudipoisid kindlad on kui kalju
Meie poiste rinnus julgust, vahvust palju
Marss, marss, skaudipoisid,
Marss, marss, skaudipoisid,
Kodumaa kord kutsub meid!

Südames meil tuikab tegevusetah, h
Hvitada Eestist ülekoos, pahe!
Marss, marss....

Alati me valmis võitlema ta hüveks,
Et kord kodupinnal võidutuli põleks!
Marss, marss....

SKAUT ALATI....

Skaut alati on tubli mees,
kes täidab täpselt kakske.
Tal palju ülesandoid oes
ja miski pole raske.

Kui lõksetulel laagrilaul
ju kajab üle metsa,
siis rõõm see sõrab poiste nõi
ja see võib kaua kesta.

Kui suvi kätte jõudnud on,
siis algab metsa-elu.
Seal püstitakse telk ja onn,
lõeb lahti keskustelu.

Skaut alati on eesti mees,
kes kasvab kodumaale!
Tal suured võitlusajad oes,
et jõuda kodumaale.

Refr. kõikidele salvidele:

Ja kui see elu korda lõeb,
see meile rõõmuks jääb.
Ja kui see elu korda lõeb,
see meile rõõmuks jääb!

LAAGRIHÜÜDED 1956.

Hundud:

Hundud oleme, skaudiks kasvame;
rõõmus meil meel, siin metsateel!
Uu-uu-umbluu-, hundul suur suu!

Skautid:

Nüüd on nooruse-aeg koonduda malevasse juurde!
Kord tuleb tegude aeg sõestuda võitlusse suurde!

Üldine hüüd:

Seisame siin ja hõiskame kooris;
tegevustah peitub meis nooris!
Meil on käävartes mehiste rammu,
purusta tõkked ja edasi sammui!

-14-
PARADOKSE VIKERLASTE ELUST

-1-

Koondus lõpeb kell 8 õhtul. Poiss mõtleb: "Lähem õige kinno!" Poiss jõuab koju kell 11:00 õhtul. Ema küsib: "Kus siis sina nii kaua oolid?"

"Oh, vana Randvee ajas jälle huvitavat juttu, kuidas tema noorena Kunda jõest silme püüdis ja hiljem kalameestelt nahapähle sai!"

Skaut on usaldatav!

-2-

On koondusepüh. Poiss mõtleb: "Ah, mis ma sinna koondusele tänna ikka lähem? Pigem mängin tänaval amidega palli." Ja poiss mängib palli.

Skaut on truud!

-3-

Ema tassib raskeid pakke trepist üles. Poiss vaatab seda eemalt ning mõtleb endamisi: "Kaon parem enne kui mind nähakse."

Skaut on abivalmis!

-4-

Hundipoeg küsib skaudilt, kuidas tehakse kalamehe sõlme.

Skaut vaatab üle õla ja vastab: "Poja, ära tüüta, tee ise!"

Skaut on sõbralik!

-5-

Poiss näeb tuttavat härrat. Ta hiilib selle juurde, virutab siis kõrga õlale ja jõurab: "Tere, vanamees, kuhu pööratud?"

Skaut on viisakas!

-6-

Poiss näeb tänaval kutsikat, kes tema peale klõhvib. Poiss vihastab: "Mis sa sinder jõurad," ja higab koernal jalaga.

Skaut on loomade sõber!

-7-

Skautjuht palub poissi mitte koonduse ajal naabriga hullata. Poiss vastab: "Mis see sinule korda lähob, kui mina hullan? Siin on vaba maa!" Poiss jätkab oma huvitavat isetegevust.

Skaut on kuulekas!

-8-

Poiss sooritab tuletegemisekatse. Mingil põhjusel tuli kustub. Poiss mõrdistub ja puhkeb nutma.

Skaut on rõõmus ja naeratab raskustes!

-9-

Poiss saab koondusele minekuks dollari. Kokkuhoiu mõttes ta sammub jala 3 miili. Pärast koonduse lõppemist külastab maiustuse poodi. Raha on otsas. Jälle sammub jala 3 miili. Skaut on kokkuhoidlik, tõukas ja visa!

-10-

On võidu jook. Kaks poissi juhivad võrdselt suure edumaga. Üks nendest tunneb, et ta ei suuda kaaslasega sammu pidada ja paneb võistlejale märkamata jala ette. Esimene võidab jooksu.

Skaut on puhkas mõtte, sõnaga teos!

Noored ja vanad.

Inimajaloo kestel on tihti kostnud kurtmisi, et noorsugu lahkub oma isade teedelt, on pealiskaudne ja pole valmis tõsisteks tegudeks. Neid kaebusi on loetud isegi kivitahvlitelt, milliste vanus ulatub aastatuhandeile. Näib nagu ei tahaks vanad küllaldaselt hinnata noorte püüdeid ja nagu poleks nad kunagi päris rahul noorte tööga. Generatsioonide vahed on ja jäävad, üteldakse igapäevases elus.

Siiski, enamus sellistest kurtjatest kõigil aegadel on korranud ebaõiget väidet. Nad on jättnud kõrvale kõigile nähtava ja teadaoleva tööasja, et elatakse kultuuriliselt, tehniliselt ja majanduslikult progresseerumas maailmas. Suur edu, millele ollakse nii väga uhke, on võimaldunud ainult selle tõttu, et järgnevad sugupõlvad on ületanud eelnenute saavutised. Kui Guonot oma operitegelastel laseb laulda: "Isade vaprus juhib veel, saatjaks ta on maail eluteel" - siis sellega nagu püütakse generatsioone lepitada, näidata nende üksikisest olenevust. Päris õigust pole aga temalgi, sest noored üldiselt pole mitte ainult isade jälgides kõndijad, vaid nad on suutnud rohkem kui vanad. See on üldine vääramatu tõde vanade ja noorte vahelkordadest.

Ent üksikutele juhtudel, just erakordsetes oludes, kaebajatel noorte üle võis olla õigus. Ja kuna meilgi elame praegu väga erakordsetes oludes, siis on põhjust küsida--kuidas on eestlaste peres selles suhtes asjad? Kuhu sammub meie noorus?

Meie kodumaa on okupeeritud ja eestlased seal ei saa talitada oma töökepidamiste järgi. Eesti noorust ei lubata kodumaal küia isade jälgides, vaid nad saadetakse kaugele Siberisse, et seal võõraste kupjato küsitusel sammuda võõrastes jälgides ja töötada võõraste huvide rahuldamiseks. Ei saa seal siis olla juttu oma elkhijate saavutiste ületamisest.

Need eestlased, kes püüsenud vabasse maailma, elavad samuti tugevate võõraste mõjutuste ja tungide tõmbetuules. Kuid neile rahvuslikuks tegevuseks siiski pole ukseid suletud. Siinsed eesti noored, nagu kord Kreeka muinaskangelane Herkules, seisites teelahkmel, võivad valida kas rahvusliku võitlustee või siis mõne meelitavalt kergema raja, mis viib eemale eestluse traditsioonide mant.

Meie vanemad tegelased vabas maailmas on kõnes ja kirjas sageli rõhutanud, et noored jätaks vanade püüdlusi püha ja suure eesmärgi taotlemisel, s.o. et nad vabastaksid kodumaa, kui vanad enne otsustavaid võitlusi väsisid. Samal ajal aga on kuulduud kurtmisi, et ega meie noored enam ei hooligi eesti rahvuslikkudest püüdlusist, et nad on unustanud või unustamas emakeelt ja kõnnivad meeleldi võõraid rade.

Kõhesolevas noorte väljaandes meie ei saa seda probleemi käsitada põhjalikult ja vabas maailmas kogu eestlaskonna ulatuses. Kõsime vaid, milline on olukord meie kõige lähmas ümbruses, s.o. Connecticutis. Jättes kõrvale üksikjuhud, meil pole õigust siinse eesti noorte suurele enamusele esitada seda kõigi aegade shabloonilist süüdistust.

Connecticuti eestlaste rahvuslik aktiivsus on seisnud eestluse traditsioonide jätkamises, rahvakunstide harrastamises ja oma võitlusvaimu karastamises. Oleme tulnud kokku kui muistsed eestlased, et lasta holiseda kunstide kandlekeeltele, et laulda ja mängida, et vestelda, kuulata ja vaadelda ning koos sellega ammutada kogemusi ning julgustust rahvuslikuks tegevuseks kui ka igapäevase töö jätkamiseks.

Kes on selle aktiivsuse peamised kandjad? Kes on esinenud näidendites, kes on tantsinud rahvatantse ja laulnud rahvuslikku laulu-

Nii siis Connecticutis pole palju põhjust kurtmiseks, et noored lõhevad omateed. Siinsed noored pole unustanud oma rahvuslikult mõtlevaid ja tegutsevaid vanemaid, nad pole unustanud kodumaad ja ema keelt. Suured rahvuslikud kohustused elavad nende südames ja isade vaprus pole kustunud mälestusi. Nende kätte võime usaldada oma rahvusliku püramidi. Nad suudavad seda mitte ainult hoida, vaid kasvutada suuremaks.

[www.vikerlaste.lipp](#)

www

[illegible]

KES MOODUSTAVAD RÜHMA?

Rühma koosneb praegu 19 skaudist. Neist on täismehi, n.n. habemega skaute, ainult üks, keda kutsutakse "vanaks". Tema on ainuke skautmasti, kellel on ka rühmas ja kogu Connecticutis ning seepärast moodustab "üksik" omaette "salga".

Noormehi on kokku 8, kes moodustavad vanemskautide salga. Nendel on see eesmärg, et võivad juba piipu tõmmata. Onneks aga kasutatakse seda vähet.

Päril skaudipoisse, kes t88- ja 1890-ndatel skautlikul õppeväljakul, on pool tosinat. Need moodustavad skautisalgat.

Mohokakutsi ja veidi pikemaid on seokord neli. Need moodustavad liikuvama ja kätkestama elemendi rühmas. Neid kutsutakse hundideks.

Nii on rühmas tegemist nelja vanusegrupiga. Kõige vanem "poiss" on praegu 49 aastane ja noorem 6. Rühma keskiseks vanuseks ühes rühmavanemaga on 17 a., ilma rühmavanemata 15 a.

Kui igit rühma liiget üksikult tutvustada, siis näeme järgmist pilti:

SKM. GASTON O. RANDVEE - s.1907.a. Kundas. Rühma asutaja ja praegune rühma vanem. Omab veel muid kõrgemaid ametid Malevas ja seltskonnas. Skautliku põhihariduse ja metsapraktika omandas 5-a suve kestel talukarjasena. Hiljem lihtis enaast sei alal õppelaagrites, kursustel ning inglise giivellis ja 1937.a. oligi valmis täis skautmaster. Olnud kodumaal malevkonna pealik Noorte Kodikaste organisatsioonis, maleva juht ja vanem põgenikupolve Saksamaal ning täitnud teisi amet-ülesandeid skautlikus organisatsioonis. Omandanud mitmeid aumärke, kuid põgenemisel kõik kaotanud ja seepärast esineb parandidel tühja rinnas- esisega. Kuulduste järgi pidavat varsti 25 a. noorsootegevuse juubelit ja minevat siis "pensionile", et las nooremad mässavad edasi.

MATI KÕIVA - s.1936.a. Karksis. Eeskujulik skaut ja rühma praegune juht. Esimesed kokkupuuted skautlusega toimusid Saksamaal Hanau laagris 1946.a. ja sellest peale jäigi truuks sellele liikumisele. "Vikerlaste" koosseisu astus selle asutamisel. Võtab oma ülesandeid tõsiselt ja rahulikult. Kui Maidu asi edasi ei lähe, siis võtab ja teeb ise. Kauemat aega autoomaadik rühmas, millega veab poisse koondusele ja koju ning sooritab muid seltskonna transpordet. Laagris ta erialaks on kokaamet. Kodu vabal ajal annab isale nõu kanakasvatamise alal ja ehitab võitlejatele lasketiiru. Ainuke skaut rühmas, kes omab pangas suurima hoiuse. Kahe hoolsusmärgi omanik.

JURI MARTINSON - s.1936.a. Tallinnas. Esimese järgu skaut ja rühma hundide juht. Astus skautluse Saksamaal Geislingenis 1945.a., "Vikerlaste" koosseisu selle asutamisel. Madalama ja tugevama bassihüülega noormees Connecticutis ja sellespärast kasutatakse teda laagris vahet vahet vahetajana. Kus on vaja näidelda või midagi huvitavat ette lugeda, seal on Juri platsis ja tal pole vastast. Korrastustööde ja toolide töötamise ajal ei tule ta teisi segama. Igal suvel loob Lakewoodis kõvasti müra ja teenib nii kooliraha. Skaudisaapa number 47. Omab skaudi hoolsusmärgi.

INDRIK LINASK- s.1936.a.Tartus.Esimese järgu skaut ja praegu rühma sekretär ning dekorator ja "lavatööline" pidude ajal; omab skaudi hoolsusmärke. Astus skautlusse Saksamaal Geislingenis 1946.a. ja praegusse rühma selle asutamisel. Peab rühma suurt "tarkuseraamatut" ning illustreerib seda. Eriharrastuseks pasunapuhumine ja Connecticuti Eesti Seltsi puhkpillide kollektsiooni hoidmine.

REIN PIHEL- s.1937.a.Saaremaal. I järgu skaut ja praegune rühma rahade valitseja. Skautlusse astunud põgenikupõlves Saksamaal 1945.a. "Vikerlaste" koosseisus selle asutamisest peale. Räägib vähe aga töötab palju. Kasvult rühma pikim liige. Harrastab klarneti puhuda. Rühma raha kellelegi välja ei anna, kui ei esitata selleks rühmananema või juhi allkirja.

REIN LINASK- s.1935.a.Tartus. Rühma vanim noor. Omab skaudi esimese järgu ning hoolsus-märke. Abistab rühma kõikidel võimalikkudel aladel. Esimesed sammud skautlikul teel viivad Saksamaale Geislingeni aastasse 1946. "Vikerlaste" rühmas algusest peale. Rühma spets igasuguste peenmehaanika, eriti elektri ja fotograafia alal. Omab USA eestlastest võimsama grammofooni ja heliülekanne aparaadi, mille on ise valmistanud. Oskab aparaatidega pimedaid kohti valgeks teha ja ümberpöörata. Ükski eestlaste organisatsioon Connecticutis ei saa pidudel ilma Reinuta läbi.

JAAN PÄRSON- s.1938.a.Viljandis. II järgu skaut. Astus skautlusse Saksamaal Geislingenis a. 1949. "Vikerlaste" koosseisus algusest peale. On täitnud salgajuhi ülesandeid. Omab rühmas kumminärimise alal esimese koha. Oli kavatsus meremeheks hakata, kuid viimasel ajal on hakanud merd kartma ja soovib teiste poiste eeskujul asuda ka suurde kooli. Võistleb pangahoivuse alal rühmajuhiga.

ÜLLAR VESTER- s.1937.a.Tartus. Astus skautlusse Saksamaal Hanau laagris 1946.a. "Vikerlaste" koosseisus algusest peale. Omab skaudi II järgu. Kooli vahel on kibe rohuniitja ning eriharrastuseks on autoga kihutamine. Tema mottoks on: lõpp hea, kõik hea, ja sellepärast tuleb ta alati kõige viimasena koondusele--tavaliselt enne lõppu.

VALTER MATSON- s.1939.a.Võrumaal. II järgu skaut. Rühma liige alates 1954.a. Enne pole skautlusega tegelenud. Tubli laulumees ja tugev jõumees. Armastab ka kumminärimist.

JÜRI LINASK- s.1939.a.Tartus. Skautlusse astus Saksamaal 1949.a. Praeguses rühmas selle asutamisest peale. II järgu skaut ja hoolsus-märgi omanik. Skautsalga praegune juht. Saanud skautliku lihvi rühma ja maleva langrites. Viimases maleva langris oli kuulsal "Ristiku" salgajuht Vaiga All-langris ning tõi oma poistega võiduvimpli Willimantiusse. Tema loosungiks langris oli: töö kõige muutmiseks, ülevaatusel kõige puhtamaks. Teenib raha lohepoisina ja suvel "tabakafarmerina".

MADIS LINASK - s.1943.a.Tartumaal.Eelmiste Linask'ite väiksem vend, kes astus "Vikerlaste" rühma ja skautlusse 1952.a. Hundupojana omandas eeskujuliku hundu tiitli. Tunneb oma ala hästi.Harrastab vabal ajal noodilugemist ja "klaveripiinamist".

ENN KÕIVA- s.1940.a.Karksis. Rühmajuhhi noorem vend.Omab skaudi II. järgu. Astus hundipoeglusse Saksamaal 1947.a. ja siinsesse rühma selle asutamisel.Vabal ajal praktiseerib isa farmis kanakasvatamist ja püüesiga märki tabamist. Liikuvat märki veel ei taba!Bahvantsu rühmas paindumate liigutustega algaja.

ENNO KÄANI- s.1940.a.Viljandis.II järgu skaut. Esimesed kokkupuuted skautlusega Saksamaal 1948.a.Praeguses rühmas selle algusest peale.Tõusev tühj ujumises, eriti liblika stiilis. Omab juba mitmeid osikohi võistlustelt.Suvel aitab isal mesilasi "piinata" ja mett kaaluda.Tunneb ka kumminõrimist.

HANS TEES- s.1942.a.Saaramaal.III järgu skaut.Rühma ridadesse astus selle asutamisel. Püüdlük ja hoolas ning praktiseerib juba mitmeid aastat lehepoisina ning omab pargi hoiuse.Omandas hiljutis fotoparaadi ja klõpsutab nüüd sellega ülesvõtteid.

TOOMAS PRAKLI- s.1942.a.Tartus. II järgu skaut. Astus rühma 1951.a. Vahopeal oli selle tegevusest paar aastat ootel. 1955.a. jälle tagasi.Ainus pois rühmas, kes tegoleb kahel skautlikul ringel--ameerika ja eesti-üksustes.Lubab palju,ent teeb vähem.Ega kahel pool pole kerge!

PEETER MATSON- s.1945.a.Tõehhis põgenemise põlvil.Hundupoeg alates aastast 1953.

PEETER SUURTAMM- s.1945.a.Saksamaal.Hundupoegade ringis 1953.a., ühetõhe hundu.armastab kaasa mängida laste näidendites.

ENN RAIEM- s.1946.a.Saksamaal.Hundupoeg 1955.a. alates.Liikuvam ja elavam omasuguste hulgas.

TOIVO KASK- s.1947.a. Saksamaal. Hundupoeg rühmas alates 1955.a. Rühma kõige noorem liige, aga omab juba küllalt hundupoja kogemusi.

Peale eelnimetatute on veel rühma koosseisu kuulunud lähemat või pikemat aega ning mujale elama asumise tõttu selle koosseisust lahkunud alljärgnevad:

1. Are Tsirk	3. Madis Raudsepp
2. Jaak Verravas	4. Toivo Piho
5. Skj. Avo T. Ora.	

MEHEDE MEESTE RIDADES.

Kui lähemalt tutvuneda "Vikerlaste" rühma poistega, siis näeme, et nad annavad oma vaimult ja aktiivsusest elujõulise ning liikuvat pildi, kellest kindlasti sirguvad eesti rahva tublid teenijad ja esinajad. Märkimist väärib siinjuures ka asjaolu, et rühma 18 poist on 10 sõjalude ja põgenemise tõttu kaotanud oma isad. Aga sellepeale vaatamata nad kasvavad meesteks ja osa ongi juba mehed. Nad kindlasti on teinud ja teevad veelgi emadele mureti! Ent sellele murele seltsis varsti rõõm, kui nähakse, et ühises arusaamis ja pingutuses ületatakse ka kõrgemad mähed. Seda hõlbustab poiste tugev moraal, kõrge vaim ning härmine pühlikkus ja tõrkus. See on nende edu pant! Pea kõik poisid on koolides oma õppeedukuselt üle keskpärase ja nende nimedid võib järjekindlalt lugeda kooli "Honor rollides" juba neil on astunud ülikooli ja teised kavatsevad neile järele matkata. Poisid on teadlikud, et hariduse kaudu avavad nad endale tegevusvõravad. Selleks ei peata neid rahapuudus. Aetakse läbi, pingutatakse ja tõd-tatakse, kui aga saab.

Selle kõige kõrval aga jätkub neil veel küllalt aega oma mitmesuguste huvialade, nagu muusika, püevapildistamine, male jne. harrastamiseks. Erilist aktiivsust aga näidatakse seltskonna tegevuse alal. Siinsed seltsid peavad tõeliselt hindama "Vikerlaste" rühma vanomskautide ja skautide osatõhtsust seltsiõlu aktiviseerimises. Ei mõõdu pea ühtki seltskonnaõlu üritust, kus pole kaastõgevad skaudipoisid. Seega võime "Vikerlaste" rühma vaadata, kui üht head kasvualva, kus sirgub meie järelikasv, kus on juba mehed meeste ridades.

Alljärgnev tabel näitab rühma 2-e vanema astme poiste aktiivsust:

N I M I:	Rah- va- tants	Or- kes- ter	Mees- koor	Näi- to- ring	Kiri- ku- koor	EVU las- kur	On õlnud lehep. vel	Tõõl su- vel	Kokku
1. M. Kõiva	x			x		x	x	x	5
2. J. Martinson	x		x	x		x	x	x	6
3. I. Linask	x	x	x	x	x		x	x	7
4. R. Linask	x		x	x	x			x	5
5. R. Pihel		x		x		x	x	x	5
6. J. Põhjarson		x		x		x	x	x	5
7. O. Vester	x	x		x		x	x	x	6
8. V. Matsõn	x		x	x		x	x	x	6
9. J. Linask	x			x			x	x	4
10. E. Kõõni	x	x				x	x	x	5
11. E. Kõiva	x			x		x	x	x	5
12. H. Tões							x		1
13. T. Põrakli							x		1
14. M. Linask							x		1
KOKKU:	9	5	4	10	2	8	13	11	62

(G.O.R.)

000

NOORSOOKONGRESSIL!

Juhtus siis nii, et teisi soovijaid polnud ja valiti mind rühma saadikuks noorsookongressile. See oli mu pisikeses elus esimene seesugune suur ülesanne ja ma ei teadnud midagi sellest, kuidas kongressil olla või mida teha. Ent ma soitsin!

Oli ilus jaanuarikuu hommik. Auto vuras nagu läbi kevade, sest lumeraasugi polnud maas ja päikegi paistis. Istusin nagu tšeline saadik tagaistmel ja olin iseteadev oma suure au üle. Vahetevahel naustisin läbi aknaklaasi mööduvaid autosid ja teedärseid asulaid. Tuju oli ülev! Martin juhtis, rühmavanem maksis tolliraha ja minul, saadikul, oli kõik prii.

Olimegi New Yorgis ning otsaga Eesti Majas. Selle eesruum oli rahvast täis. Tõmbasin oma uue kirjamapi tugevasti kaenla alla ja kõhatasin paar korda valjusti. Ent keegi ei märganud, et saadik vajab teed. Surusin siis ennast kõdnarnukkide abil riisteteruumini.

Saaliuksel avasin suures kaares oma uue mapi ning võtsin sealt volituse ja esitasin selle iseteadva muigega uksehoidjale. Pettumus! Seda ei vajatudki.

Saal oli saadikuid peaaegu täis. Mul nendega pistmist polnud, sest esitasin ju oma rühma. Pealegi olid need kõik juba tugevas habemeajamise-eas mehed, kuna mina hakkasin alles selle algusse jõudma. Mõtlesin, et olen sattunud valesti. Polegi noorsoo, vaid hoopis vanema soo kongress. Skaudilaagris on kõik ikka noored, aga noorsookongressil--vanad.

Alguses kohe üks halli peaga onu, kes vahetevahel silmitses üle prilliraamide, pidas maha pika kõne, mille peale kõik tugevasti plaksutasid. Järeldasin, et kõne oli vahva ja plaksutasin ka paar korda. Siis üks ilus daam laulis paar meeldivat laulu (ilus daam ei võigi ju halvasti laulda!) ja keegi härra mängis viiulil hirmus pika loo. Jälle plaksutati, aga juba vähem. Mina plaksutasin ainult prouale!

Peale seda jagunes kongress kaheks. Noorsootegelased läksid keldrisse ja kultuurtegelased peeglisali. See oli kõik õieti, sest kultuurile sobib valgus ja avarus, noorsool on paras koht keldris, sest siis on tal ruumi ja võimalust ülespoole kasvamiseks. Aga need, kes sinna alla seekord läksid, polnudki noored, vaid ainult noorsootegelased. Tegelasel on üldse see-sort inimesi, kes ei võta ühestki tegevusest osa, küll aga arutavad, kuidas üht või teist asja tuleb teha või korraldada.

Algusid kõned ja vaielused selle üle, mis on halvasti tehtud, mis tegemata jätetud, või mis tuleb teha. Mina vaielusest osa ei võtnud, sest ei tahtnud kellegi vastuollu sattuda. Hädletamised tegin küll korralikult kaasa. Tõstsin oma kätt ikka sel puhul, kui tegi seda enamus. Arvan, et see oli õieti. Kongressi lõpuks oli kõigi kohe haige. Selgusetuks jäi mulle, et miks meie noorte pärast tuleb nii palju vaielda ja rühkida. Pidin juba omalt poolt ettepaneku tegema, et oleks tore, kui seesugune mooste vägi tuleks meie suvelaagrisse metsa maha võtma ja laagriplatsi korraldama. Küll siis tõi õpetus ja kasvatab.

Kord sai mul ka juba süda täis ja otsustasin, et lähem ning lik-

videerin oma "Vikerlased" ja tehku teised sama oma rühmadega. Siis pole enam põhjust kellelgi kongressil meie üle tähtseda.

Kultuuri- ja teatrite kongressile ma ei saanud. Ei olnud aega, sest kartain, et ilma minest ülevast mõnest, kus saab jälle nalja ja naeru. Kultuuri- ja teatrite oma oli kindlasti igavem, sest nemad kütsid kultuurseid. Minu sõbrast aga jätaks rõõm. Juba ta esitas resolutsiooni all, jooksis siis üles, võttis seal sõna ja esitas jälle resolutsiooni ning tõmmas alla hääletamisele. Nõnda kaks päeva järjest.

Kui siis teise päeva õhtul kõik lõpetas, ja viimaseks teatrite laul vael ma kannatuse oma teesklova ja otsustas lõpetada, mida keegi ei kuulnud, kaalule pani, siis oli mul selge, mis on kongressile. Lõbi raske vihma sõitsin tagasi ja ka sidames oli rasked.

Enam ma ennast saadikuks valida ei lase! (S k a u t.)

Laagri küsimused:

Iga skaudipoiss, kes on lõbi teinud Maleva suvelaagri, peab olema võimaline vastama 10-le laagri küsimusele. Mõeldud aastal esitas laagri juht poistele alljärgnevad küsimused, millede täpsemad vastused toome kõrval.

Küsimus: Vastus:

1. Millest tunned vanemskauti? -Kes suitsetab, hoiab kõrval t88st ja tarvitab vandesõnu.

2. Millest tunned hundupoega? -Kes t88tab ja hoiab laagri korras.

3. Milles seisab laagri avamine? -Kus laagri juhtkond ja skautmastrid peavad maha oma ilukõned.

4. Milles seisab laagri lõke? -Mille ettevalmistamiseks kasutatakse kõik poiste vaba aeg.

5. Mis on laagri õõrahu? -Kui telkides algab elu.

6. Mis on hommikune hratus? -Kus kõik magavad edasi.

7. Millest tunned skautmastrit? -Kes kannavad kõige lähemaid laagri pükse.

8. Milles seisab ülevaatus? -Kus iga skautmastr annab oma poistele enam punkte ja iga viimasel skautis 100 punkte, mis on k8si vastu p88situd.

9. Huvitavaim togevus laagris? -Kui gaadid ilmasid laagrisse.

10. Mis ei meeldinud laagris? -Jäenda: Kui vanemad tulid k8lastma.

-Skaut: Kui gaadid lahkusid.

-Vanemskaut: Kui keelati keeldimist.